

Kapaszkodás

Felébredésemkor anyám méhébe kapaszkodtam. Ölelő, és meleg szeretetbe érkeztem, amely teljes volt, tudattalan, és folytonosan áramló. Egy voltam az anyámmal. A kétség, melybe később belecseppentem, ekkoriban még elképzelhetetlennek tűnt. Az élményem az volt: megérkeztem. Időt, nyelvet nem ismertem, határtalan volt, mit tapasztalni tudtam. Ahogy nőtem, nem értettem... Miért van egy kötél a mindenség és én között? Valami furcsa zavar jelent meg bennem, a kétség szele elkapott. Valójában én külön vagyok? Egy nagyobb lény fogja lennék? Rajtam keresztül él ki miatt létezem? Egy különös borzongás futott végig rajtam. Félni kezdtem. A tér, mely körülölelt, egyszerre fojtogatni kezdett. Arra kényszerített; hagyjam ott végleg. Kiűzetésem nem értettem. Mikor megébredtem, sírni kezdtem. Azt éreztem, hogy elárultak. Az addigi mindenségbe vetett hitem hült helyén kétségbeesés, és rettegés viaskodott.

A remény képében két különös, mosolygó arc nyúlt értem. Meleget és nyugalmat hoztak. Bebugyoláltak, hazavittek, és minden kis apró jelzésemet egyből értették. Az egyik óriás magához ölelt. Belekapaszkodtam mellébe, és teljesen világos volt számomra, hogy ő az, kinek testében nevelkedtem. Talán visszafogadtak? Nem értem... Miért jelennek meg bennem különös késztetések? Néhány pillanatra az egység visszafogadott, majd újra és újra kitaszított magából. Lassan hozzászóktam külön létemhez, és észrevettem egy másik hatalmas idegent. Jelenléte megnyugtatót, árnyéka félelmetes volt. Új hitet kaptam! Én, apám és anyám. Három évig az ő édenkertjükben gyönyörködtem. Néha lázadoztam, de azt is csak azért, hogy rám figyeljenek. Nyugalom, ami nem unalmas, és izgalom, mely nem rémisztő.

Nem sokkal később egy különös hírt kaptam; testvéred fog születni! Láttam, ahogy anyám hasa egyre kerekesebb és kerekesebb lesz. Láttam, ahogy a monitoron keresztül egy emberszerű pacát néznek apámmal, és ami a legszörnyűbb: láttam, hogy mindketten mámoros boldogságot éreznek e különös torz alak láttán. Ismét a száműzetés hideg leheletét éreztem. Egyedüli reményem az volt, hogy hátha ez a valaki elpusztul mielőtt világra jön, így nem kell örökös magányra ítéltetnem és új szülőket keresnem. Hónapokon keresztül hallgattam, hogy milyen csodás lesz nekem egy társ, akivel együtt lehet majd játszani, beszélgetni, nevetni és, hogy nincs is szebb dolog, mint egy testvér, akire életem végéig számíthatok. Egyik gondolat ijesztőbb volt, mint a másik. Ki szeretne egy partnert, akivel az anyai figyelmen osztozhat? Ki az az örült, aki a szülők szeretetét megosztaná egy idegennel, csak azért mert ő is oda érkezett, ahová egykoron én? Életem végéig? Ez egy különös szófordulat volt, amit ekkoriban még egyáltalán nem tudtam értelmezni.

Öcsém születése előtt nagymamám, kibem megfoghatatlan nyugalomra leltem e nehéz időkben, elvitt engem egy templomi esküvőre. Nyugtatót az a felismerés, hogy hiába hagynak ott nemsokára szüleim, ha elegendem lesz, mamánál mindig jut számomra hely. A templomi rideg hangulat és a mamám sugárzó jelenléte különös kontrasztot nyújtott. A freskók, szobrok, bálványok rengetegében hirtelen megakadt a szemem egy emberen, aki látványosan szomorúan lógott le egy keresztről.

- Az kicsoda mama? - A mamám felnevetett... (feltehetőleg zavarában)
- Ő Jézus Krisztus!
- Mit csináltak vele?
- Keresztre feszítették.
- Rosszat csinált? - Mamám ismételten nevetni kezdett.
- Nem... Édes kis drágám. Jézus csak és kizárólag jót csinált, és ne aggódj, miután meghalt visszatért a halálból és megváltott bennünket.
- Hová került Jézus a halála után?
- A Mennybe édes kis drágám, a Mennybe.
- Mi van ott a Mennyben?
- Csupa szép és boldog ember, ahol mindenki szereti egymást, és örökké vidáman élnek.
- És ha a kedvenc színem a sárga, akkor a mennyben mindenkinek sárga színe lesz?

Mamám ezen kérdés után visszább lépett az eddig elért filozófiai magaslatokból és azt válaszolta:

- Hát persze, kis Lackókám. Odaát minden sárga.

Szegény nagyanyám nem tudta, hogy ezzel a válasszal mit indított el bennem. Egy hely a halál után? Ahol semmi soha nem ér véget? Örökre? Ráadásul minden sárga? Minden nap elmondtam anyáméknak, hogy én nem akarok a mennyországba menni, valahogy oldják meg, hogy itt maradhassak.

Pár hónappal később megérkezett az öcsém: Bálint. Borzasztó gyűlöletet és haragot éreztem felé. Pontosan az történt amitől rettegettem. Anyám odaadta mellét és vele együtt összes figyelmét. Apám óvó, szilárd tekintete immár följe tornyosult. Minden jöttmentnek aki nálunk megfordult felajánlottam, hogyha már ilyen aranyosnak és elbűvölőnek találják, akkor vigyék el innen azonnal. Mondanom sem kell, hogy ez nem történt meg... egyeduralmam véget ért, új mentsvárat kellett találnom!

Alig múlhattam el négy éves, amikor mamám kézen fogott és elvitt engem egy óriási épületbe, melynek falára az volt kiírva: Óvoda. Körülnéztem és láttam kortársaimat, kik felnőttek vezényszavára játszadoztak. Ezt a bizarr élményt csak tovább erősítette nagymamám megváltozott viszonyulása hozzám. Éreztem a hangján, hogy fél. Tudta, hogy egy merényletet fog velem szemben elkövetni. Egy barátságos, végtelenül szelíd, idős nő jelent meg előttem, aki bevezetett az új világomba. Hatalmas játszótér, színes kifestők és mesebeli játékok heverték előttem. Bármi a kezem közé keveredett, azt egyből mamámhoz vittem, hogy megosszam vele örömemet. Rendkívül izgatott lettem, hiszen ennyi új élménnyel régen tudtam őt elkápráztatni. Korábbi kételyeimről megfeledkeztem, csak arra tudtam gondolni, hogy milyen szerencsés vagyok. Nagyanyám leült mellém a földre és becsatlakozott a játékba. Órákig játszottunk, mikor egyszer csak mélyen a szemembe nézett és azt mondta:

- Most elmegyek, kis Lackó, de egyet se félj! Délután érted jövök.

Órjögő sírásba kezdtem. Még a mamám is elhagy? Képes idegenekre bízni sorsomat? Csalódottságom felmérhetetlen volt. A kétségbeeséshez már kezdtem hozzászokni, de a sokaságba esés még teljesen új volt. Az árulás okozta sokk után ráébredtem: Egyedül vagyok.

Az óvodás éveim teljesen szokványosan teltek. Szereztem barátokat, találkoztam az ártatlan gyermeki kegyetlenséggel és megtanultam megvédeni magamat. Az óvónők elől a belső fantáziavilágomba menekültem, a gyerekekkel szemben viszont nehezebb volt a helyzet. Mikor bántottak, apámhoz fordultam segítségért.

- Apa...

- Tessék, kicsi fiam?

- Lóránt gonosz dolgokat csinál velem.

- Beszéljek az apukájával?

- Nem apa, az ciki.

- Akkor Lackó, véd meg magad!

- Dehát nekem nincs is pajzsom.

A pajzsomat az ovis éveim végén kaptam meg. Akkoriban még nem tudtam, hogy ez a vért hatékonyabban fog engem védeni, mint a legkeményebb acél páncél. Életemben először megakasztottam magam a mondanivalómban. Nem azt mondtam, ami spontán jött belőlem, hanem átgondoltam, hogy mit kell ahhoz mondanom, hogy ne járjak pórul. Hazudtam. A zsigeri önfeledtségem 5-6 éves korom környékén végleg elveszett. Tekintve, hogy az általános iskola réme közeledett felém, ez a képesség nagyon hasznosnak tűnt. Azon a nyáron, mikor elballagtam, különös mantrák jelentek meg a családomban. „Most már nagy fiú vagy, nem szabad így viselkedned.” „Nem sokára kezdődik az iskola, ott már más szabályok lesznek”.

Iskolai beiratkozásomra anyámmal érkeztem. Édesanyám – velem ellentétben –, mindennél fontosabbnak gondolta a hivatalos intézmények rangját és dogmáit. Az lehetett a fejében, hogy egy tanárnő és egy ügyvéd gyermeke nem kerülhet máshová, csak egy „elit” iskolába. Hát oda is

kerültem: egy ilyen „elit” iskolába. A mai fejemmel, már inkább egy pszichiátriai elmeosztályhoz hasonlítanám, mintsem egy iskolához. Az első tanítási napomon, még élt bennem a remény, hogy megfelelő helyre kerültem. Az osztálytársaim művelt szülők gyermekei voltak és egyáltalán nem tűntek kegyetlenek. A tanárnők rendkívül ügyesen játszották el nekünk azt a kedves anyókat, akihez bármikor lehet fordulni, ha problémánk akad. Ez a negédes színdarab azonban 2-3 nap után véget ért. Lehetséges, hogy a nyári szünet feledtette el velük, hogy mennyire rühellik hivatásukat, de az is előfordulhat, hogy csak nem mertek frissen iskolapadba került gyerekeket egyből egzecíroztatni, nehogy a szülők panaszkodását keljen hallgatniuk. Mindenesetre a betörés folyamata kezdetét vette. Természetesen fizikai fenyegetésről szó sem lehetett, ezért kénytelenek voltak az alázás égő fáklyájával belénk égetni az egyetlen nagy tanítást: Engedelmeskedj!

Sorra érkeztek a különböző megszegényítések. Ha valakinek a szülei nem tudtak a papírgyűjtésre papírt hozni, nem kaphatott az osztálynak szánt tortából. Ha hamarabb kezdtük el leírni az egyik betűt fogalmazás órán, leüvöltöttek minket, és rögvest lerontották a heti magatartásjegyeinket. Ha rossz oldalról kerültük meg a folyosón a virágcserepet, akkor felállították az osztály elé és megfegyelmeztek bennünket. Sosem fogom elfelejteni, mikor harmadikos koromban technika órán képtelen voltam meghajtogatni egy papírszekrényt. Számtalanszor kértem meg a tanítónőt, hogy segítsen nekem, vagy magyarázza el, hogy mit rontok el, de rám se hederített. Mikor meglátta, hogy sírok, felállt és az egész osztály előtt ezt mondta: „Na mi van? Most nincs itt apu és anyu, aki megvéd?” Innentől kezdve állandósult bennem a gyomorgörcs. Reszkettem, hogy mikor fog jönni a következő ilyen eset.

Kapaszkodóra osztálytársaimban leltem. Imádtunk együtt focizni, sulis után együtt játszottunk, és a szünetekben mindig jeleztük egymásnak, hogy egy oldalon állunk. Kifejezetten megszerettem egy korához képest rettentően érett fiút, Leót és vele együtt másik két osztálytársamat Zsombit és Szilut. Leóval minden délután együtt hintáztunk. Folyamatosan arról beszéltünk, milyen lesz majd gimisnek lenni. Csajokról ábrándoztunk, elméltünk, borzasztóan megszerettem és pótolhatatlannak éreztem. Mikor ötödikesek lettünk valami hirtelen megváltozott. Szokványos témáink helyett Leó egy 17 éves Dávid nevű tinédzserről beszélt nekem. Eleinte csak arról, hogy milyen kegyetlen és erős fiú, akivel együtt titkos dolgokat szoktak csinálni. Kíváncsiságomat nem tudtam sokáig elrejtteni előle, így az egyik alkalommal megkérdeztem tőle:

- Miket csináltok együtt Dáviddal?
- Majd megtudod Zekus.
- Csatlakozhatnék én is hozzátok?
- Azt nem hiszem....
- Tudni akarom, mit csináltok együtt!
- Biztos vagy benne? Ha elmondom lehet soha többé nem fogunk utána beszélni. Ígérd meg nekem, hogy nem beszélsz erről senkinek.
- Megígérem!
- 100%?
- Igen, kérlek mondj már valamit!
- Dávidnak van egy nagy társasága, ami több 100 főből áll. Velük szoktam lenni, és együtt szörnyű dolgokat csinálunk.
- Miket csináltok?
- A másik klán tagjait megkínózzuk. (A velünk szemben lévő iskolára mutatott.) Az alatt az iskola alatt van egy pince, ahol múltkor az egyik ellenség körmeit felfeszítettük, és összevertük. Néha összegyűlik a klét nagy tábor és egy erdőben késsel egymásnak támadunk. Ha valakit el tudunk fogni, azt megkínózzuk. Mit gondolsz erről?

- Nem tudom...

Megmutatta mindkét öklét. Csurom vér és sebhely volt.

Ledermedtem. Olyan őszinteség áradt ezekből a kegyetlen szavakból, hogy fel sem merült bennem, a hazugság vádja. Szívem szerint futni akartam előle, de nem mertem megtenni. Pár percig

még beszélgettünk. Eltereltük a témát. Érezhető volt, hogy mindketten megbántuk azt, hogy ez az egész szóba jött.

A legijesztőbb az az volt, hogy még ezek után is őszinte szeretetet éreztem felé és nem voltam benne biztos, hogy elárulom otthon miket is mondott nekem. Mire hazaértem szüleim már vacsorával vártak. Észrevették, hogy valami nincs rendben velem. Nem bírtam sokáig cipelni a barátom keresztjét. Elmondtam anyáméknak ami történt. Pár napra rá kiderült, hogy a hozzám legközelebb álló barátom diagnosztizált skizofrén. Ezek a rémületes dolgok csak a fantáziájában léteztek. Leót kiírták az iskolából és azóta sem találkoztam vele. Tekintheső ez az esemény a klasszikus értelemben vett gyermekkorom végének.

Elérkezett a 6. osztály, ami egyet jelentett azzal, hogy elkezdtem kamaszodni. A másik két barátom Szilu és Zsombi sokkal talpraesettebben kezelték ezt a helyzetet. Szüleik többé nem választottak helyettük ruhát, divatos frizurákat nyíráttak maguknak, és elkezdtek dohányozni. Az iskolában egy kimondatlan szövetséget kötöttek az idősebb srácokkal, ami annyit jelentett, hogyha bárkit bántanak, abba ha becsatlakoznak, őket kevésbé fogják inzultálni. Mindezek következménye az lett, hogy én teljesen egyedül maradtam. A megváltó egy lány képében érkezett. Lilinek hívták. Párizsban ismerkedtünk meg, egy anyukám által szervezett tanulmányi kiránduláson. Elbűvölőnek találtam őt. Abban az egy évben, amikor a leginkább szükségem volt egy társra, ő ott volt nekem. Rá nem hatottak a kortársaink mérgei. Minden alkalommal, mielőtt találkoztunk, alig mertem elindulni a lakása felé. Nem voltam még felkészülve a női bűbájokra. Zsenge koromban még elhittem, hogy a nők tényleg azt szeretik, amiről beszélnek. Egy odaadó fiút, aki romantikus, csak a nő körül forog, és mindent megtesz, hogy a párja mellette jól szórakozzon. Életem ezen fázisában nagyon könnyű volt így viselkedni. Naponta vittem neki virágot, szerelmes leveleket írtam, és bármi a kezem közé keveredett, abból valamilyen úton-módon egy ajándékot fabrikáltam. Kétségbeesésemet világosan példázza az az eset, amikor egy döglött bogarat tettem bele egy befőttés üvegbe, amire ráírtam, hogy: „szerelembogár”. Próbálkozásaimmal végleg sikerült őt elijesztenem. Magamat partnerből, rajongóvá sorvasztottam. Ő sem lehetett arra felkészülve, hogy egy végtelenül önbizalom hiányos kisfiú mennyire elvakultan tud szeretni. Csalódottságom ellenére már akkor is végtelen hálát éreztem felé. Ameddig képes volt rá, nagyon szeretett és védett engem. Alapos bevezetést nyújtott a nők világába, ami a mai napig élénken él bennem.

Kapcsolatunk után más kapaszkodókat kellett keresnem. Úgy éreztem, hogy hetedikes korom ellenére, ugyanúgy gondolkodok, mint a felnőttek. Énközpontúan. Elkezdtem rengeteget edzeni, borzasztóan sokat törődtem a külsőmmel, és büszkén vallottam a reklám táblák szlogenjeit, melyek permanens növekedésre, és fogyasztásra buzdítottak. Az ego, mint egy homályos ablaküveg, minden érvényt, élményt elmosott előlem, és cserébe hamis aranyat adott nekem. Családomról lekerült a hangsúly. A barátaim, amint látták flegmaságomat, újra visszafogadtak köreikbe. Felvételi előtt már, újra együtt töltöttük az időnket. Együtt cigiztünk az iskola melletti parkokban, hétvége pedig jártuk a város zegzugait. Mindent megtettünk, hogy úgy viselkedjünk, mint távoli példaképeink, kik azok a gimis srácok voltak, akik korábban bántottak minket. Félisteneknek láttuk őket. Alig vártuk, hogy elhagyjuk az általános iskolát, és végre a nyomdokaikba léphessünk.

Az iskola rangjához méltó felvételt írtam. Márciusban, már tudtam, hogy a város egyik legjobb gimnáziumába nyertem felvételt. Az addig megszokott monoton félelmet felváltotta egy nyugodt és barátságos légkör. Az általános iskolai rémképek fokozatosan elhalványultak. Előtérbe lépett az osztályt összetartó erő, az idő által kovácsolt szeretet és törődés. Együtt fürkésztük a jövő csillagait. Mindannyian tudtuk, hogy valami egészen új vár ránk.

A ballagásom után beköszöntött a nyár. Szilival, Zsombival és az újonnan a társaságba érkezett Lacival folyamatosan együtt voltunk. Barátságunk az iskolai nehézségek után újra kivirágzott. A közös alkoholizálás és dohányzás egy újabb bensőséges színezetet adott a helyzetnek. Mindannyiunkat más-más középiskolába vettek fel, de tudtuk, hogy ez a tény nem fog éket verni közénk. Időközben a gimnáziumi osztályfőnököm szervezett egy osztálytalálkozót, ahol

megismerkedhettem a jövődöbeli bajtársaimmal. Pontosan úgy zajlott az összejövétel, mint ahogy elképzeltem. Izgatott, derűs, és szemtelen fiatalok kacarásztak. Egy valaki azonban végig csendben ült. Odapillantottam, és megláttam egy fiút, kinek fakó arcáról csupa mélység sugárzott. Nem érttem, miért nem akar idomulni ehhez a közegehez. Kíváncsiságom oly nagy mértékű volt az irányába, hogy már-már irritált a jelenléte. Mikor elkezdődött a gimnázium, egymás mellé ültünk. A fecskéhét alatt megállás nélkül eszmecseréket fojtattunk, amibe becsatlakozott egy nagy darab falusi srác, Mici és focista barátja Váradi. Derű és vidámság fogott el, hogy ilyen hamar barátokra találtam. A titokzatos fiút, Mátyásnak hívták. Az első adandó alkalommal ellógtunk az iskolából. Ahogy eltűntünk a tanáraink szeme elől, egy piros Marlboro-t nyomott a kezembe. Együtt eregettük a füstöt és vele együtt gondolatainkat. Hirtelen csapott belém a felismerés, hogy ő ugyanazért a helyért jelentkezik, mint annak idején Leó. Rendszeressé váltak lógásaink, és ha nem lett volna ilyen megengedő az osztályfőnököm, lehet el is tanácsoltak volna minket.

Időközben újdonsült és régi barátaim is megszerették egymást. Minden hétvégén az én házamban gyűltünk össze, hogy aztán onnan menjünk bulizni. A központi szerepem, és a konditerem súlyai, 15 éves koromban a látszólagos önbizalmamat felpumpálták. Az inga kilengett... Összejöttem egy lánnyal az évfolyamból, aki egy gyönyörű szép aerobik bajnok lány volt. Kapcsolatunk éppen annyira állatias természettel bírt, mint az ösztönvilágom, mi irányította ekkoriban minden tetteimet. Ösztön-énem és valódi személyiségem bizonytalanságának börtönében bestiálisan kezdtem el viselkedni. Folyamatosan szexeltünk. Semmi másan nem járt az eszem, csak azon, hogy az előző elévezéstől, hogyan juthatok el a következőig. Igyekeztem ezt Villó előtt romantikus mázzal kifesteni... Természetesen sikertelenül. Néha késsel támadt nekem a konyhámban, máskor kifeküdt a villamos sín elé, hogy ő ezt nem bírja tovább. Egyikünk se tudta kezelni a fennálló helyzetet. Mindeközben utolért engem a gimnáziumi stagnálás és monotonitás. Az összes napom egyre inkább kezdett hasonlítani a következőre. Egybemosódtak a hétköznapiak, és a magántanáraim miatt a hétvégeim is. Az ösztön-én bálványai sorra dőltek be. Mikor megtudtam, hogy egy csimpánz hatszor erősebb, mint egy felnőtt férfi, elgondolkoztam... Ha egész életemben csak edzek, akkor egy idő után lehetek annyira erős, mint egy közepesen fogyatékos csimpánz! Az ilyen és ehhez hasonló gondolatok nem tűntek túlságosan kecsegtető perspektívának.

Az újabb kaput Édesapám nyitotta meg nekem. Kisgyermek koromban bármikor hallgattam rá, az szinte mindig jól sült el, szóval nem volt más választásom, le kellett vetköznöm hiúságomat előtte. Ennek hatására megismerkedtem tanárainkkal: létrejött a háromság: Popper Péter: a bölcs, öreg pszichológus, Laár András; a humor és a buddhizmus, és Puzsér Róbert: a szónok, és polgár képében. Gondolataik éket vertek a fejembe. Napokig tudtam egy-egy mondatukon gondolkozni, amiket barátaimmal együtt időről időre kiegészítettünk. Mestereim gondolatai és barátaim üdítő közege alaposan felkészített engem a következő nagy utamra, ami Németországba vezetett.

Adódott a lehetőség, hogy a cserediákprogram keretén belül, elutazhatok tanulni egy fél évre Hamburgba. Villó és a családom elkísért engem a repülőtérre. Könnyes búcsút vettem tőlük, főleg anyukámtól, aki szemmel láthatóan kevés esélyt látott arra, hogy élve visszatérek onnan. Nála jobban csak én rettegettem. Bele se mertem gondolni abba, milyen lehet egyedül lenni egy olyan helyen, ahol senkinek a nyelvét nem beszélem. Egy napig utaztam a cserediákokkal, míg nem elértem a Hamburgi otthonomba. Félelmemet először a német „bátyám” oldotta fel, aki bevezetett engem, az ottani életembe. Elvitt engem kapásból egy szórakozóhelyre, ahol a barátai már vártak ránk. Szerencsére mindannyian tudtak angolul, így nagyjából értették ki lehet az, aki velük szemben ül. Sohasem gondoltam volna, hogy az életem folyamán, valamikor öcsinek fogom magam érezni, de be kell vallanom, borzasztóan jól esett. Késő este visszatértem a lakásba, és ott várt engem két német „szülő”. Katharina, és Jochen. Jochen tanár volt, Katharina evangélikus tanítónő. Mindketten ténylegesen hittek a kereszténységben, és ezt nem a prédikációikból ismertem fel, hanem onnan, ahogy hozzám szóltak. Mindenben különböztem tőlük. Trehány, lusta, és nemtörődöm voltam. Jochen első mondata az volt, hogy óvatos legyek az iskolai késéssel, mert azt Hamburgban személyes sértésnek veszik. Érezte, hogy mennyire más vagyok, mint ők. Ennek ellenére nagyon

megszeretett. Leült velem esténként filmet nézni, együtt főztünk a családnak, és mindenben támogatott. Láttam, hogy nagyra becsüli azt, hogy csak németül vagyok hajlandó vele beszélni, bármennyire is nehézkesen ment eleinte. Az ottani középiskolába nem igazán jártam be. Én nem ismertem a német precizitást, ők nem ismerték a magyar sunyiságot, így könnyedén el tudtam onnan lógni. Szabadidőmben bicikliztem szerte a városban, és azon fantáziáltam, hogy vajon mi történhet odahaza. Érdekes módon Villő egyáltalán nem hiányzott, ellentétben az egyik osztálytársammal, Fruzsínával. Magam sem tudom, hogy miért, de szerelmes lettem belé több ezer kilométerrel arrébb. Róla képzelegtem minden nap. Párszor fel is hívtam, de nem mertem túl sokszor, nehogy Villő megtudja. A Hamburgban töltött pár hónapom alatt megtanultam a német nyelvet, megismertem egy új családot, és beleszerettem Fruzsínába. Mindenféle gondolataim voltak az utazás előtt, de ez még engem is meglepett.

Alig vártam, hogy hazatérjek Magyarországra. Mikor leszálltam a gépről, észrevettem egy táblát melyre az volt kiírva: „Kijárat.” Pusztán ettől az élménytől könnyezni kezdtem. Egyértelművé vált, hogy számomra nincsen máshol hely. Megkönnyebbülve tértem vissza szüleimhez, és hagytam ott kamaszkoromat a németeknél. Felemelő volt minden pillanat, ami addig teljesen hétköznapiak tűnt. Öcsém mosolyát, apám tekintetét, és anyám féltő aggodalmát kívülről szemléltem. Úgy éreztem újra a Mennysországra kerültem.

Villővel pár héttel később szakítottam, és összejöttem Fruzsínával. Megérkezett Magyarországra is a Covid időszak, így nem tudtunk gyakran találkozni. Titokban jártam fel hozzá a debreceni lakásába. Meleg ölében egyáltalán nem féltem semmitől. Sem a koronavírustól, sem a közeli érettségitől. A karantén alatt teljesen szabadnak éreztem magam. Fruzsini villájában napokig csak sütkéreztem, az online oktatásról tudomást sem vettem. Ahogy teltek a hónapok, ismételtlen furcsa gondolataim támadtak. A valóság szürke öltönyét Fruzsira is rászabtam. Lecsorgott róla, minden festék, amivel Németországba kiszíneztem. Tehernek éreztem közeledését, és reménykedtem benne, hogy valamikor ott fog végleg hagyni. Érettségi után ez be is következett. Engem felvettek a Jogi karra, ő viszont nem érte el a megfelelő pontszámot. Nyár végén elhívott a házuk melletti parkba, ahol véget vetett közös szenvedésünknek. Sokkal rosszabbul érintett, mint azt elképzeltem. Hiányával az egyetemen hónapokig küzdöttem. Az az egy gondolat vigasztalt, hogy a híres egyetemi szabadság majd kárpótol....

A bődületes szabadságom fénypontja talán az volt, amikor egy jogász lánnyal találkoztam. Éppen igyekeztem a megbeszélt randihelyre, amikor láttam, hogy egy férfinak kiborult a szatyra előttem. Odamentem segíteni neki, mire ő udvariasan pénzt kért tőlem. Pénz hiányában csak cigivel tudtam kínálni, amit ő el is fogadott. Cserébe arra kértem, hogy ameddig a lány nem érkezik meg, addig beszéljünk. Nagy örömmel fogadta közeledésemet, és ott maradt velem, ameddig Luna meg nem érkezett. Egy óra után mentem haza a randiról, mert ebben a kontextusban képtelen voltam magamnak megmagyarázni, hogy miért élveztem jobban egy hajléktalan társaságát, mint a Lunáét.

Ahogy az első év elszállt az egyetemről, rájöttem, hogy engem a jog egyáltalán nem érdekel. A háromság kicsírázott bennem, és az utam menti fák más irányba tereltek. Szüleim a mai napig nem tudják, hogy a 3. félévemet nem végeztem el a jogon, mert már az év elején kiiratkoztam. Ők ragaszkodtak hozzá, hogy még egy fél évet végezzek el, mielőtt átmegegyek pszichológiára, de erre nem voltam képes. Inkább hazudtam. Úgy tettem, mint aki vizsgázni megy, de valójában benzinkutakon néztem elegáns vizsgaruhában sorozatokat. Rélmok kísértettek, hogy egyszer majd úgyis lebukok, de ez nem történt meg. Menedéket egy Kincső nevű lány adott nekem. Úgy éreztem végre szerelmes lettem. A Marijuánába. Barátaimmal hétfévente felváltotta az ivás pezsgését, a füvezés mómora. Szeánszokat húztunk a cigi köré, és boldogan szívtuk azt az édes füstöt, ami a képzeletünkbe kalauzolt minket. Eleinte még nem zavart, hogy Kincső is velünk tartott az utazásban. Áltattam magam, hogy majd nem sokára ki fog alakulni közöttünk az a szikra, ami hiányzik az életemből. Egyik este azon kaptam magam, hogy akármennyire is próbálok rá figyelni, nem hallom meg, amit mond. Be kellett látnom, hogy csupán a biztonságára vágytam, ő rá

egyáltalán nem. Hosszú szakításunkat követően, úgy érkeztem haza anyámékhoz, hogy szabadnak éreztem ismét magamat. Egészen aznap estig.

Egy pesti ismerősöm áthívott a barátnőjéhez bulizni. Aki ajtót nyitott nekem, arról 1000 oldal sem lenne elég, hogy elmondjam ki volt. Egy raszta lány jelent meg előttem, talpig tetováltan és egy alsógatyában. Ott álltam vele szemben én, az elegáns ruhámban és a végtelen zavarodottsággal. Nem tudtam pontosan milyen érzés kapott el, de nem lehetett vele mit kezdeni. Mintha már találkoztunk volna, hol ott sohasem láttam ezelőtt. A pesti barátnőmmel egy szót se beszéltem egész este alatt. Minden figyelmemet ennek a csodának akartam adni. Fanninak hívták. Egész háza tele volt a festményeivel és a szobraival. Semmi ehhez foghatót nem láttam még korábban. Pár óra alatt teljesen világossá vált, hogy mi egy helyről nézünk a világba. Égtem a vágytól, hogy közeledhessek felé, de nem mertem. Barátja volt, és nem hittem abban, hogy ő is egyhamar fel fogja mérni, hogy kik is találkoztak az imént. Hónapokig összejártunk anélkül, hogy ő bármit is tudott volna arról, ami bennem van. Egyik barátomnak se mertem róla beszélni, mert nem találtam olyan szavakat, amelyekkel ez az érzés leírható lett volna. Mikor először bemutatam nekik, egy hideg tavaszi este volt. A társaság már lent várt minket a Valhalla nevű kocsmában. Matyi nem volt rest, a legelső alkalommal zavarba hozni, hogy mihamarabb vetközzem le félelmemet Fanni előtt. Megkérdezte: Ti miért nem basztok Fannival? Zavarunkban csak nevetni tudtunk, de legbelül mindketten örültünk, hogy vége ennek a nevetséges színjátéknak. Innentől kezdve végig azt vártuk, hogy mikor érünk haza. Egyek akartunk lenni és ezt nem tudtuk tovább köntörfalazni. Sírtunk és szexeltünk. Nem tudtunk enni, sem inni, csak egymás szemébe meredve bögni. Eldobtam magamtól mindent, ami addig érdekelt. Megszűntek a barátaim, a családom, az általános érdeklődési köreim,... Igazából minden. Amikor megkérdeztem tőle, hogy együtt vagyunk-e, ő csak nevetett. Ő már nagyon régóta a párjának látott, és nem hitte, hogy ezt meg fogom tőle valaha is kérdezni. Aznap megettünk pár varázsgombát. Meztelenre vetköztünk, és nem tudtunk egymás szemébe nézni. Megijedtem tőle. Azt éreztem ő sokkal több, mint amihez eddig valaha közöm volt. Úgy láttam akkor őt, mint a nőt. Szerepek nélkül. Elrohantam a másik szobába, és csak úgy fojt a könny a szemeimből. 2 óra után tudtunk egymáshoz újra hozzáérni. Ott és akkor viszont egymásba forrtunk.

Eltelt azóta néhány hónap. Most az ő paradicsomában játszadózok. Remélem, hogy ezúttal nem csak egy kis ideg leszek képes kapaszkodni.